

เพ็ญบาย

บทที่ 27

ร่างสูงใหญ่ในเครื่องแต่งกายตามสบายที่ดูประณีตมีราคา เปิดประตูห้องทำงานเข้ามา พอฉัตรแก้วเห็นว่าเป็นใครก็พนมมือไหว้

“คุณเสก”

หนุ่มใหญ่เดินมานั่ง การร้องอ้อนผู้หญิงคงจะเป็นเรื่องยากสำหรับผู้ชายที่จะเอาอะไรก็ได้ตั้งใจทุกอย่าง สีหน้าเขาจึงป็นปึงขัดเคือง

“ผมรู้สึกแย่มากๆ ที่จู่ๆ คุณก็วิ่งหนีหายไปเฉยๆ ผมโทรหาคุณรับแล้วก็ตัดสาย ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไม” เขาเป็นฝ่ายต่อว่า

“แก้วไม่สบายค่ะ” หญิงสาวแก้ตัวเจื่อนๆ

“ไม่สบายแต่ไม่ยอมรอกอยู่ที่ห้อง คุณแก้วไม่ไว้ใจ เห็นผมเป็นคนยังไง”

“ไม่ใช่ไม่ไว้ใจค่ะ แก้วแค่... ไม่อยากอยู่คนเดียวเท่านั้น...”

ใบหน้าอ่อนล่อที่คล้ายรู้สึกผิดทำให้สีหน้าของหนุ่มใหญ่ดีขึ้น

“อย่างนั้นเองหรือ...” น้ำเสียงเขาอ่อนลง “ผมขอโทษชีวิตผมเป็นอย่างนี้เอง ชีวิตส่วนตัวกับธุรกิจแยกกันไม่ออก เผอิญผมพบคนที่มีฐานะสำคัญติดพันกันอยู่ ก็เลยต้องถือโอกาสพูดกันให้รู้เรื่อง ผมเห็นว่าคุณแก้วเมาและวังวนอนก็เลยเปิดห้องให้พักรอ ไม่ได้คิดว่าจะทำให้เกิดปัญหาอะไร”

“แก้วก็ไม่ได้คิดอะไรนี่คะ”

ท่าทีของเขาผ่อนคลาย มองเธอด้วยสีหน้าเจียมใจ

“สาวสวยก็ต้องชี้ระแวงเป็นธรรมดา”

“แก้วไม่ได้ระแวงคุณเสกหรอกค่ะ เพียงแต่ว่า....”

“ไม่อยากจะอยู่คนเดียว... โกรธผมใช่ไหม ที่ทิ้งคุณไว้”

“เปล่าค่ะ ไม่ใช่อย่างนั้น...” เธอตั้งใจต่างหากที่มีโอกาสนั้น หากว่าเสกสิทธิ์ไม่ทิ้งไป เธอคงกลายเป็นของเล่นของเขาไปแล้ว

หนุ่มใหญ่จับมือเธอด้วยประกายตาแพรวพราว “ผมสัญญาว่ามันจะไม่เกิดขึ้นอีก ต่อไปไม่ว่าจะมีฐานะสำคัญอะไร ฟ้าจะผ่าไฟจะไหม้ ผมจะไม่ทิ้งแก้วไว้คนเดียวอีกเป็นอันขาด”

เสียงพูดคุยกันทำให้ปองพลมายืนมองอยู่ที่ประตูที่เปิดภายในถึงกัน พอฉัตรแก้วหันไปเห็นก็กระตุกมือกลับในทันที แต่ร่างสูงหนาที่มีสีหน้าเครียดขริมหันกลับไปก่อน

เสกสิทธิ์ถามว่า “ใครหรือ”

“พี่... เอ่อ...” เธอแนะนำไม่ถูก

ซัชซัยปรากฏตัวขึ้นแทน วัยที่อ่อนกว่าทำให้เขาต้องเป็นฝ่ายยกมือไหว้ผู้มาเยือน

“สวัสดีครับ”

เสกสิทธิ์รับไหว้ ฉัตรแก้วพูดว่า “พี่ซัชเป็นพี่ชายของแก้วค่ะ”

“คุณซัชซัย อ้อ คุณคือน้องชายคนเดียวของคุณขณะชนนั้นเอง”

“ครับผม” ชายหนุ่มเดินเข้ามานั่งโดยไม่รอกำเชื้อเชิญ

สองชายแลกเปลี่ยนบัตรกันขณะที่ฉัตรแก้วแนะนำว่า

“คุณเสกเป็นกรรมการในกลุ่มเสรีธุรกิจค่ะ พี่ซัช คุณเสกส่งสินค้าของเราไปขายควบกับสินค้าอื่นๆ” น้ำเสียงที่พูดต่อเจือหัวเราะอย่างพยายามจะสร้างบรรยากาศให้ดี “อีกหน่อยเราคงจะต้องเพิ่มกำลังการผลิตเพราะไม่อย่างนั้นจะรีบอร์เตอร์ของคุณเสกไม่ทัน”

ซัชซัยยิ้มขริม “ยินดีครับ ตลาดต่างประเทศของเรายังคงจะต้องฝากความหวังไว้ที่คุณเสกสิทธิ์แล้ว”

“บริษัทผมบุกตลาดต่างประเทศมาจะยี่สิบปีแล้ว” หนุ่มใหญ่พูดอย่างภาคภูมิใจ “ผมตามเตี้ยไปเมืองนอกตั้งแต่ยังเรียนชั้นประถม พอโตขึ้นก็ลุยเดี่ยวมาเรื่อย เดินทางเป็นร้อยครั้งแล้วครับ”

“นายินดีจริงๆ ครับ” ประกายตาคนพูดกลับแข่งกระด้าง

“นายินดีที่ผมได้พบบริษัทของคุณมากกว่า นอกจากสินค้าดี มีคุณภาพและราคาก็ถูกแล้ว เจ้าของยังน่ารักมากๆ อีกด้วย”

หนุ่มใหญ่ทำตาแพรวพรายให้ฉัตรแก้ว

ซัชซัชคิดว่า “น่ารัก แต่ว่ายังเด็กเกินไป นี่ผมก็ปวดหัวกับเขาอยู่เรื่องกลับบ้านดึก ตอนนี่ผมเป็นผู้ปกครองคนเดียวของเขา”

น้ำเสียงที่จริงจังของคนที่อ้างว่าเป็นผู้ปกครองทำให้หนุ่มใหญ่แปลกใจ “อ้าวหรือครับ คุณบุษไม่เคยมบอกผมเลย”

มุขปากคนพูดเคลือบรอยยิ้มเครียดๆ “บุษราคัมเป็นแค่ลูกจ้าง เข้ามาทำงานที่หลังผมด้วยซ้ำ ผมทำๆ หยุดๆ เพราะเห็นว่ามีคนอื่นดูแลอยู่มากพอแล้ว... แต่สำหรับน้องสาว ไม่ว่าเมื่อไหร่ๆ ผมก็ดูแลเขาเสมอ”

คนที่นั่งตรงหน้ามองหญิงสาวคล้ายรอคำอธิบาย ฉัตรแก้วหลบตา พูดไม่เต็มเสียงว่า “แม่แก้วประสบอุบัติเหตุพิการทั้งตัว ตอนนี่ถ้าแก้วไม่เชื่อฟังพี่ซัชก็ไม่ว่าจะฟังใครแล้วละคะ”

เสกสิทธิ์ไม่ต้องการจะพูดอะไรอีก ทว่าสีหน้าของเขาคล้ายมีคำพูดมากมายที่ฉัตรแก้วคงจะได้ฟังหากว่าซัชซัชไม่ได้นั่งอยู่ด้วย

“ถ้าอย่างนั้นวันหลังผมขอไปเยี่ยมคุณแม่ที่บ้านได้ไหมครับ”

“ได้ซิครับ ยินดีต้อนรับเสมอ ผมอยากให้แก้วพาเพื่อนมาที่บ้านมากกว่าจะต้องนั่งเป็นห่วงเวลาเขาหายไปแล้วกลับเสียดึกดื่น”

พอพี่ชายคล้อยหลัง ชายหนุ่มก็ถามอย่างไม่เชื่อถือ

“เขาเป็นผู้ปกครองของคุณจริงๆ หรือ”

ความจริงไม่ใช่เช่นนั้นเลย ซัชซัชไม่เคยจะมายุ่งเกี่ยวสอดแทรกชีวิตเธอ แต่ฉัตรแก้วก็พยักหน้า

“จริงคะ ความจริงพี่ซัชก็ไม่ได้เข้มงวดอะไรนักหนา แต่แก้วไม่อยากจะทำให้เขาไม่สบายใจ เราเหลือกันอยู่สองคนพี่น้องเท่านั้นเอง”

“คุณบุษบอกว่านอกจากคุณชนะชนแล้ว คุณแก้วก็ไม่มีใครอีก”

“ตอนนี่แก้วก็มีพี่ซัชใจคะ พอพี่นะหายไป...” เธอไม่ยอมพูดคำว่า ‘ตาย’ “พี่ซัชก็กลับมาเรียกร้องความเป็นพี่ใหญ่แทนพี่นะ”

ชายหนุ่มถามที่เล่นที่จริง “แก้วยอมยกตำแหน่งผู้ปกครองให้ผมไหมละ รับรองว่าจะผมดูแลแก้วอย่างดียิ่งกว่าใครคนไหนทั้งนั้น”

หญิงสาวยิ้มเศร้า “จริงหรือคะ”

ถ้าเป็นไปได้ก็ดีซิ เธอต้องการใครก็ได้ที่สามารถทำให้เธอหัวเราะได้จริงๆ และลืมความว่าเหวเจ็บปวดที่คอยบีบคั้นรบกวนจิตใจเสียที.....

เพราะความที่มีอาวุธและจัดเจนสังคม เสกสิทธิ์จึงสามารถสร้างบรรยากาศของความเป็นกันเองขึ้นอย่างง่ายดาย ชายหนุ่มคุยกับทุกคนอย่างสนิทสนมราวกับไม่มีสิ่งใดแบ่งกัน และดูเหมือนนับตั้งแต่สรินปรากฏตัว ร่างอวบที่สมส่วนในเครื่องแต่งกายชิ้นเล็กๆ กางเกงขาสั้น เสื้อรัดตัวแบบเปิดช่วงคอและหลังไหล่ก็กลายเป็นอาหารตาอาหารใจที่ทำให้หนุ่มใหญ่ผลิตเพลินเป็นอย่งยิ่ง ข้ออ้างที่ว่า “มาเยี่ยมคุณแม่” ฟังไม่ขึ้น เพราะหลังจากที่ทักทายคุณกัญญาไม่กี่คำหนุ่มใหญ่วัยสี่สิบปีก็ไม่ได้สนใจหญิงพิการอีกต่อไป ดวงตาที่มองสาวสวยในชุดเสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ กลับวาววามแพรวพราย อากาพูดจาด้วยแสดงความสนใจอย่างเปิดเผย

“ไม่น่าเชื่อเลยว่าบ้านหลังนี้จะชอบผู้หญิงสวยไว้ถึงสามคน” เขาพูดอย่างอารมณ์ดี มองผ่านช่วงขาขาวเรียวที่ทอดสายตาทำทนายมายิ้มให้กับนิตยาซึ่งนั่งอยู่ใกล้ซัชซัช “ผมนึกกว่าจะมีแก้วคนเดียวเสียอีก”

“ฉันเพิ่งย้ายเข้ามาไม่นานนี่เองคะ” นิตยามองตามสายตาของหนุ่มใหญ่ด้วยความรู้สึกอึดอัดใจ อธิบายว่า “สรินเป็นเหมือนน้องสาว ตามมาช่วยดูแลฉันกับแม่”

“คุณสรินทำงานอะไรหรือครับ”

“เขามีร้านเสริมสวยที่ภูเก็ต แต่บางทีก็ร้องเพลงด้วย”

“ร้องเพลงได้ด้วย...! แหม อยากฟังจังเลย ร้องให้ฟังหน่อยได้ไหมครับคุณสริน” เขาหันไปหาหญิงสาว

“จะดีหรือคะ” สรินถามชัดเจน ฟังพอใจกับสายตาคมกริบ แพรวพรายที่มองเธออย่างชื่นชม หนุ่มใหญ่ท่าที่มีอำนาจวาสนา ขบถคั่นหูซึ่งคนเดินดินธรรมดาไม่มีสิทธิ์ได้เป็นเจ้าของ แต่งกายประณีต รองเท้าหนังนุ่มสะอาดเหมือนไม่เคยต้องละอองดิน เครื่องประดับที่คอ ข้อมือ และนิ้วกลางข้างซ้ายไม่ใช่ของที่ใครจะซื้อหาได้ง่ายๆ ยิ่งกว่านั้น เธอได้ยินซัชซัชซัชพุดถึงหนุ่มใหญ่คนนี้กับนิตยามาก่อนแล้ว

นิตยานึกสนุก “ใช้คาราโอเกะก็ได้ ซัชคะ ช่วยหน่อย...”

ซัชซัชจัดการเครื่องเสียงอย่างว่องไว อีกครู่หนึ่งเสียงดนตรีก็ดังขึ้น แล้วสตรีที่ถือไมโครโฟนแบบไร้สายก็เริ่มเปล่งเสียงสูงต่ำไพเราะพร้อมกับเคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะที่ลงตัวสมศักดิ์ศรีของนักร้องอาชีพ

ฉัตรแก้วถอยกลับเข้าไปอยู่ในห้องกับมารดา ผู้หญิงคนนั้นทำให้เธอหงุดหงิดเสมอ ฉัตรแก้วไม่เข้าใจว่าเหตุใดใครๆ จะต้องเอาใจสรินนักหนา เครื่องเสียงสำหรับร้องเพลงเพิ่งจะถูกติดตั้งเพื่อเธอผู้นี้โดยเฉพาะ จะได้อยู่บ้านอย่างไม่มีเบื่อหน่าย

มีเสียงหัวเราะ เสียงปรบมือและคำชมต่อเนื่อง

อีกครู่หนึ่ง เสกสิทธิ์ก็เดินมายืนยิ้มเรียกที่ประตูห้อง

“แก้ว มาร้องเพลงกันดีกว่า แสดงฝีมืออวดพวกเขาหน่อย”

หญิงสาวเบ้หน้า “ไม่ละคะ แก้วไม่यर้อง”

“มาน่า คุณร้องได้ เอาเพลงที่ร้องกันเมื่อคืนก่อนก็ได้”

ชายหนุ่มดึงเธอออกจากห้องจนได้ ทุกคนนั่งรวมกลุ่มมรโดยพร้อมหน้า เสกสิทธิ์ยึดเยียดไมโครโฟนใส่มือเธอ

“เอาเพลงที่ร้องวันก่อนนะ อะไรนะ เลมอนทรีไซ้ไหม”

“ไม่เอาละ คาราโอเกะไม่มีเพลงนี้หรอก”

“งั้นเอาเพลงอะไรดี”

“แก้วไม่ร้อง....”

“มาร้องด้วยกันน่า... สู้เขาหน่อย...”

ชายหนุ่มเลือกเพลงขณะที่มืออีกข้างหนึ่งจับข้อมือหญิงสาวไว้แน่น พอดนตรีขึ้น เขาก็โอบยึดตัวเธออย่างไม่มียอมให้หลุดหนี พาให้ร้องเพลงด้วยไมโครโฟนตัวเดียวกัน ไกลจันแก้มแทบจะแนบแก้ม

ฉัตรแก้วไม่กล้ามองดวงตาอีกสี่คู่ที่มองมา เธอกลั่นอกกลั่นใจร้องตามทำนองและเนื้อเพลงที่วิ่งผ่านจอโทรทัศน์ พอเพลงจบเธอก็ผละออกห่าง

“แก้วจะไปช่วยป้าณีทำกับข้าว”

ได้ยินเสียงปรบมือผสมเสียงชมเชยล่อเลียนดังไล่หลัง

ไม่มีเสียงของปองพล เธอหันไปมองก่อนจะเลี้ยวออกจากห้อง เห็นสีหน้าที่มองตามเคร่งขรึม

เธอรู้ว่าปองพลไม่ชอบเสกสิทธิ์ และคงจะยังไม่ชอบมากขึ้น เพราะความสนใจที่อีกฝ่ายแสดงต่อสริน...!

เธอเดินมาหาคุณปราณีซึ่งกำลังร่วนวายอยู่หน้าเตาไฟที่ห้องครัว

“คุณป้าณีมีอะไรให้แก้วช่วยหรือเปล่านั้นคะ”

“คุณหนูแก้วขึ้นไปรอข้างบนเถอะคะ ที่นี่ร้อนแล้วก็เลอะเทอะออก ป้ากำลังจะเสร็จอยู่แล้ว”

“แก้วอยากดู วันหลังจะได้ทำเป็นยังงั้นละคะ”

“คุณหนูอยากจะทำเป็นทำไมกันคะ ต้องการอะไรพูดคำเดียวก็มีคนทำให้ ไม่ต้องเสียเวลาอยู่ในครัวหรอกคะ ประเดี๋ยวนี้ร้อนน้ำมันกระเด็นใส่มันจะไม่คุ้มกัน” คุณปราณีพูดแล้วตักเนื้อปลาไหลลสิ้เข้มลงทอดในกะทะด้วยท่าที่คล่องแคล่ว

“แก้วเคยได้ยินเขาพูดกันว่าเสน่ห์ปลายจวัก ผัวรักจนตาย แก้วทำอะไรไม่เป็น กลัวว่าจะไม่มีใครรักคะ” เธอหาเรื่องมาพูด

“โถ นั่นมันล้าสมัยแล้วละ คุณแก้วน่ารักอย่างนี้ใครไม่รักก็แยแล้ว”

“นั่นซิอะ ผมเห็นด้วยกับแม่ร้อยเปอร์เซ็นต์”

น้ำเสียงหยอกเย้า เรียกให้สตรีทั้งสองหันไปมอง คุณปราณี ทำตาขวาง “อย่าล้อเล่นนะ นายป๋อง”

“ขอโทษครับ” สีหน้าเขาขมขื่น “พีชชให้ผมมาตามคุณแก้ว”
 “แก้วจะช่วยคุณป้า” เธอพูดพลางยื่นมือเข้าไปรอตะหลิวซึ่งกำลังพลิกทอดมันปลากรายหอมกรุ่น คุณปราณีส่งตะหลิวให้โดยดี
 “ป๋องไปก่อนเถอะ คุณแก้วจะอยู่ช่วยแม่”

ฉัตรแก้วอดรู้สึกไม่ได้ว่าคุณปราณีจงใจแยกลูกชายจากเธอ
 “อย่าให้แกไฟนะคะ แต่ให้เป็นสีเหลืองทองๆ สังเกตดูว่า ถั่วสุกก็กลับดำน พอสีเหมือนกันก็เอาขึ้นได้ เนื้อปลากรายสุกง่ายค่ะ”

แม้จะตอบรับแข็งขัน แต่พอคุณปราณีหันหลังไปหาหม้อแกงที่เริ่มเดือด คนที่กำลังพลิกทอดมันก็มีมือไม้สั่น ยิ่งชายหนุ่มขยับเข้ามาใกล้ ก็ยิ่งดูเหมือนมือขาวๆ จะหมดความมั่นใจในตัวเองขึ้นมาเฉยๆ
 “ชิ้นนี้จะไหม้แล้ว... นี่อีก... นี่ด้วย...” เขาแก้งแงหย
 “ไฟแรงเกินไปหรือเปล่านั้น” เธอพลิกขึ้นทอดมันเป็นระวิง ม้วนต้นเต๋นกับงานตรงหน้าจนลืมรักษาท่าที่ไปสนิท “พีป๋องหรือไฟลงหน่อยเร็วๆ เข้า”

ชายหนุ่มยื่นมือเข้าไปปรับหมูนุ่มบั้งคับระดับไฟ หากแล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่อน้ำมันร้อนๆ กระเด็นจากตะหลิวที่พลิกอย่างมือสมัครเล่น ถูกลังมือเป็นวงใหญ่

“อ๊อ” เขาแก้งร้อง

“อ๊อ ตายแล้ว” อีกฝ่ายอุทานเสียงดังกว่า สีหน้าตกอกตกใจ แสบจะทิ้งตะหลิวในมือ

“อะไรคะ” คุณปราณีหันมา พอเห็นชิ้นทอดมันที่สีเข้มจัด บางชิ้นเริ่มส่งกลิ่นไหม้ก็ฉวยตะหลิวไปจากมือขาวๆ หญิงสาวหันไปคว้ามืออีกฝ่ายขึ้นดูอย่างร้อนใจ ผิวที่โดนน้ำมันเป็นสีแดงจัดขึ้นในทันที

“ทำยังไงดีคะ ทำยังไงดี”

‘คนเจ็บ’ มองสีหน้าทุกข์ร้อนของอีกฝ่าย ปรุปรุตาจุดความขบขันมากกว่าเจ็บปวด คุณปราณีช้อนอาหารที่กำลังจะไหม้จากกะทะใส่จาน อดมองค้อนลูกชายไม่ได้

“เอาน้ำราดซิคะ”

ฉัตรแก้วลากมืออีกฝ่ายไปที่อ่างล้างจาน เปิดก๊อกแล้วจับมือใหญ่ที่มีดวงน้ำมันจับผิวที่กลายเป็นสีแดงจัดเข้าไปรองรับ ท่าทางเหมือนจะเจ็บเสียยิ่งกว่า

“เจ็บไหมพีป๋อง แก้วขอโทษนะคะ”

“เจ็บซี” อีกฝ่ายแก้งทำสีหน้าเจ็บปวด

“โถ เดียวก็หายนะ พีป๋อง” เธอดึงมืออีกฝ่ายออกจากสายน้ำ มาเป่าให้ “ขอโทษนะคะ ขอโทษ...”

“เจ็บหนักก็ตัดมือทิ้งไปเลย จะได้หมดเรื่องหมดราว” คุณปราณีส่งเสียงมาอย่างหมั่นไส้คนเจ็บเหลือกำลัง

ชายหนุ่มต้องกลั้นยิ้ม

“เดี๋ยวแก้วจะไปหายมาทาให้”

“ไม่ต้องหรอกครับ แค่เป่าอย่างเดี๋ยวก็น่าพอ” ชายหนุ่มรีบพูดก่อนเธอจะปล่อยมือ

หญิงสาวทำตามอย่างว่าง่าย หากแล้วก็จงใจ ครั้นตาสบตาที่มีประกายแพรวพรายขบขันของอีกฝ่ายก็รู้ตัว สีหน้าบอกความระแวงระวังขึ้นมาทันที พอแน่ใจว่าอีกฝ่ายจงใจแก้งเจ็บ เธอก็ผลักใส่มือใหญ่ที่ประคองไว้ออกไปอย่างแรง

ปองพลหัวเราะ “อ้าว ไม่เป่าแล้วหรือครับ งั้นทายาก็ได้”
 เขาต่อรอง

“ไม่อยากยุ่งด้วยแล้ว เจ็บก็เจ็บไปเถอะ” อีกฝ่ายหน้าแดงเดินหนีออกจากห้อง

ทิ้งโมโหทั้งอับอาย.....